

Nalašč sem navedel ta lepi primer, da spoznamo, kako daleč se Koljcovov „ljudski“ fatalizem loči od modernega, ki ima svoj temelj v nihilističnem svetovnem nazoru.

Ozreti se hočemo h koncu še na erotično stran Koljcovove muze. Tako kot on ne opeva dandanes, ko je senzitivnost prodrla že v najgloblje mase, nihče čutne ljubezni. Majhne pesmi so to, do smešnosti naivne, neizrečeno preproste, a v njih plamti najgloblje čuvstvo. Če je mladenič v ljubezni žalosten, se razjoka nebo nad njim, vsa stepla lije solze, vsi gozdovi vedô o njegovi nesreči. Če je mladenka na žetvi otožna, počrni njen srp in tuguje z njo.

Dobro je dandanes brati take pesmi brez perverzности in neukročenih strasti. Samo pesem, samo lirika z neodoljivo sugestivnostjo, a duša ti drhti ob takih verzih.

* * *

Tako tedaj. Opozoriti sem hotel na kmetskega poeta ob stoletnici njegovega rojstva. Spomenik iz bronu mu stoji na voronežkem trgu. Lepšega si je sam postavil v svojih pesmih, ki ne umrjô, ker so z močnimi vlakenci pripete na grudo, iz katere so se rodile.

Solnce ...

Zložil Adolf Robida.

1.

o je mrtvo vse krog mene,
ko dih smrti sili vame —
v srcu nekaj se uname,
kar je silnejše kot smrt.

Tista sila je življenja,
ki srce je prerodila,
ki srce je prenovila,
da vzcvetel je v meni vrt.

2.

Solnčni se žarki
lomijo v vodi,
Bog zaukaže:
Mavrica bodi!
Ljubezen je zlata
mavrica bila —
v solzah pekočih
življenje je pila.

3.

Kakor goreče baklje
žarijo v somraku gore,
in tam prav daleč
vstajajo teme ...
Pripela noč je zvezdo
za zvezdo na nebo,
da kmalu več prostora
za nove tam ne bo.
Miljoni trepetajo,
cekini se bleste,
a ena utonila
se tja je za gore.

Dekle je zajokalo —
saj mislilo je nanj!
Kaj zvezdam mar je naših
prelestnih, žarkih sanj ...

4.

Prišlo je solnce,
prišel dan,
s tisoč upi
posejan.
Srce je bilo
celica,
sedaj pa je
kapelica.
V njem zarja sreče
se žari
umrl je dan
disharmonij.

5.

Dolgo sem se branil solnca,
branil sem se solnčnih dni,
noč je bila moja ljuba
kot si danes, solnce, ti!
Duša, duša,
k solncu, h kralju
vse oživljajočemu!
Kje je smrt,
kje so grozote,
srcu upajočemu? —
Nič se več ne branim solnca,
solnce, ej, ti si junak!
Kaj mi smrt je? Ko v življenje
krepko stopa moj korak ...

